

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 28. avgusta 2024. godine
Br. ref.: AGJ 2522/24

PRESUDA

u

slučaju br. KI23/24

Podnosilac

Agim Zogaj

Ocena ustavnosti presude [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 26. oktobra 2023. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

- Zahtev je podneo Agim Zogaj iz Mališeva (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Besnik K. Berisha, advokat u opštini Priština.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [AC-I-21-0836-A0001] od 26. oktobra 2023. godine Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) u vezi sa presudom [C. IV-15-0687] od 15. novembra 2021. godine Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude [AC-I-21-0836-A0001] od 26. oktobra 2023. godine Žalbenog veća PKVS-a, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 31. januara 2024. godine, podnosilac zahteva je preko elektronske pošte podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. februara 2024. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR. KI23/24] imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca, dok je odlukom [br. KSH.KI23/24] imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Remzije Istrefi-Peci (predsedavajuća), Nexhmi Rexhepi i Enver Peci (članovi).
7. Dana 21. februara 2024. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
8. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena PKVS-u.
9. Dana 11. marta 2024. godine, sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo kada je i počeo njegov mandat u Sudu.
10. Dana 20. maja 2024. godine, podnosilac zahteva je podneskom dostavio Sudu dodatnu dokumentaciju, odnosno četiri (4) presude PKVS-a kojima su delimično usvojeni tužbeni zahtevi tužilaca, bivših radnika Društvenog preduzeća „Auto Prishtina“ (u daljem tekstu: DP „Auto Prishtina“), spisak od 12. septembra 2014. godine sa imenima radnika koji nisu primili plate, izjavu bivšeg direktora DP „Auto Prishtina“ u vezi sa potpisivanjem ovog spiska, odluku da se otpočne likvidacija DP „Auto Prishtina“ i Sporazum o uslugama u likvidaciji zaključen između Organa za likvidaciju Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: Organ za likvidaciju KAP-a) i R.Z., od 1. januara 2015. godine.
11. Dana 17. jula 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o prihvatljivosti zahteva. Istog dana, Sud je u punom sastavu nakon većanja odlučio: (i) da proglasi, jednoglasno, zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi, jednoglasno, da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na

pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP; (iii) da proglasi, jednoglasno, ništavom presudu [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine; i (iv) da vrati, jednoglasno, presudu [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine, na ponovno razmatranje u skladu sa presudom ovog Suda.

Pregled činjenica

12. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen u DP „Auto Priština“, koje je ušlo u likvidaciju 21. jula 2014. godine.
13. Dana 11. septembra 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev za naknadu neisplaćenih plata Organu za likvidaciju KAP-a, za period oktobar 2003-jun 2014. godine u iznosu od 19.370,00 evra (devetnaest hiljada trista sedamdeset evra).
14. Iz spisa predmeta proizilazi da je 12. septembra 2014. godine, uprava DP „Auto Priština“ dostavila KAP-u registar radnika kojima plate nisu isplaćene u celosti.
15. Dana 31. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRN-126-0177] odbio gore navedeni zahtev podnosioca sa obrazloženjem da je zahtev zastareo.
16. Dana 29. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u protiv KAP-a i DP „Auto Priština“, kojom je tražio da mu se prizna pravo na naknadu neisplaćenih plata za gore navedeni vremenski period, sa kamatom od 3,5% za svaku godinu. Podnosilac zahteva je u svojoj tužbi istakao da nije prestao da traži neisplaćene plate sve do objave da je počeo postupak likvidacije DP „Auto Priština“.
17. Dana 3. oktobra 2017. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je podneo podnesak u odbranu protiv tužbe podnosioca zahteva, kojim je osporio tužbeni zahtev, kao zastareo, sa obrazloženjem da „... podnosilac zahteva nije preduzeo nikakve pravne radnje protiv DP-a u trogodišnjem roku zastarelosti koji počinje da se računa najkasnije od septembra 2003. godine kada je podnosilac zahteva tvrdio da ga nije isplatilo DP ...“. Štaviše, u odbrani protiv tužbe podnosioca zahteva, osporen je navod podnosioca zahteva da je više puta tražio naknadu neisplaćenih plata, sa obrazloženjem da podnosilac zahteva nije izneo nikakve dokaze koji to dokazuju.
18. Dana 16. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo odgovor na odbranu Organa za likvidaciju KAP-a, ističući da „... što se tiče zastarelosti duga, on ne postoji, jer je zahtev zaposlenog trajan, on je primio akontaciju od poslodavca za svaki mesec po 85,00 evra i to se dešavalo do datuma početka likvidacije 21. jula 2014. godine ... tužilac je podneo tužbu nakon što je od zahteva radnika podnetog KAP-u 11.09.2014. godine i nakon što je od podnošenja zahteva zajedno sa registrom od 38 zaposlenih prošlo više od 30 dana, zaposleni su podneli tužbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova 29.04.2015. godine“.
19. Dana 2. novembra 2017. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je podneo protivodgovor na odgovor podnosioca zahteva, kojim je ponovio tvrdnje kao u odbrani na tužbu i između ostalog naveo da „... tvrdnja da podnosilac zahteva nije mogao da podnese tužbu u sudovima Kosova je takođe neosnovana. Zakon o PKVS-u od 2002. dozvoljava podnosiocu zahteva da podnese tužbu protiv DP-a. Mogućnost tužbe je oduvek bila otvorena i tek pokretanjem likvidacionog postupka 2014. godine došlo je do promene odredišta tužbe (sa PKVS-a u Organ za likvidaciju)... Od 2003. godine... podnosilac zahteva nije podneo tužbu da traži njegove plate, pa su mu shodno tome prava zastarela...“.

20. Dana 15. novembra 2021. godine, PKVS je presudom [C-IV-15-0687]: (i) usvojio tužbeni zahtev podnosioca tako što je obavezao KAP da u postupku likvidacije DP „Auto Priština“ tretira tužbeni zahtev podnosioca kao priznat zahtev za iznos od 19.370,00 evra sa kamatom od 10%; (ii) obavezao KAP, odnosno Organ za likvidaciju, da ispuni zahtev u skladu sa članom 40, st. 1 tačka 1.6.1 i članom 41. Aneksa Zakona 04/L-034 o Kosovskoj agenciji za privatizaciju; i (iii) odlučio da svaka strana snosi svoje troškove.
21. PKVS je presudom [C-IV-15-0687], istakao sledeće: *“Prema spisima predmeta-dokazima koji potkrepljuju zahtev, proizilazi da je podnosilac zahteva kontinuirano tražio naknadu ličnih primanja-plata po ugovoru- i tužena je potvrdila postojanje ove obaveze. Sada je tužilac podneo kreditni zahtev sada tuženoj, koji je odbijen odlukom OL-a PRN126-0177 od 31.03.2015. godine. Podnosilac kreditnog zahteva, uprkos tome što nije podneo žalbu protiv odluke OL-a od 29.04.2015. godine podnošenjem tužbe ovom sudu, smatra se da je tužilac iskoristio mogućnost pokretanja postupka za zaštitu svojih prava u zakonskom roku u skladu sa članovima 78. i 79. Zakona br. 03/L-212 o radu”.*
22. U pogledu zastarelosti duga, PKVS je, pozivajući se na stavove 1. i 2. člana 368. Zakona br. 04/L-077 o obligacionim odnosima (Sl. list broj 16, 19. jun 2012. godine) (u daljem tekstu: ZOO), u vezi sa prekidom zastarelosti putem posrednog priznanja duga, ocenio da KAP nije osporio ovlašćenja i nadležnosti upravnih organa DP „Auto Priština“ u podnesku br. 8063 upućen poslednje navedenom 16. jula 2014. godine. Pored toga, u obrazloženju svoje presude, PKVS je naglasio da *„... nije sporno da je sama tužena spiskom aktivnih radnika koji nisu primili plate prema ugovoru o radu zavedenom pod br. 4 dana 12.06.2014. godine potvrdila postojanje obaveze na ime neisplaćenih plata tužiocu u sada traženom iznosu, te nije sporno da je KAP kontinuirano poštovao ovlašćenja i nadležnosti upravnih organa sada tužene do dana početka postupka likvidacije, odnosno do dana kada je tužilac podneo tuženoj kreditni zahtev”.*
23. PKVS je presudom [C-IV-15-0687] odlučio da ne zakaže raspravu u ovom predmetu na osnovu člana 398. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (Sl. list broj 38, 20. septembar 2008. godine) (u daljem tekstu: ZPP) i stava 3. člana 76. Zakona br. 06/L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (Sl. list broj 12, 27. jun 2019. godine) (u daljem tekstu: Zakon o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP), nakon što je ocenio da činjenično stanje nije bilo sporno. S tim u vezi, PKVS je naglasio sledeće:
- “U skladu sa članom 398. ZPP-a koji je primenjiv na osnovu člana 76. st. 3 Zakona br. 06/L-086: “Kada sud nakon što stigne odgovor na tužbu, konstatuje da između stranaka nije sporno činjenično stanje, i da ne postoje druge smetnje za donošenje zaslužene odluke, u tom slučaju on bez zakazivanja sudske sednice može izricati presudu kojom prihvata tužbeni zahtev kao osnovanim.*
- Stoga, ovaj sud je, nakon što je okončao postupke uz pismene izjave stranaka i iskoristišći sve mogućnosti za izvođenje dokaza kako u prilog tako i u suprotnosti sa tužbenim zahtevom, odlučio da na osnovu člana 398. ZPP-a donese meritornu odluku bez održavanja rasprave i usvojio zahtev kao osnovan”.*
24. Dana 21. decembra 2021. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je uložio žalbu Žalbenom veću PKVS-a protiv gore navedene presude PKVS-a, zbog pogrešne ocene činjeničnog i pravnog stanja, sa predlogom da se preinači ožalbena presuda i potvrdi odluka PRN126-0177 Organa za likvidaciju KAP-a od 31. marta 2015. godine. U žalbi, Organ za likvidaciju KAP-a je naglasio da su navodi podnosioca zahteva zastareli, jer nije predočio dokaze za podnošenje svog zahteva sudu ili bilo kom nadležnom organu pre isteka roka zastarelosti. U tom smislu, Organ za likvidaciju KAP-a se pozvao na nekoliko

presuda u kojima je sud ocenio kao pravične odluke Organa za likvidaciju u vezi sa primenom zastarelosti u roku od 3 (tri) godine.

25. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva 27. marta 2023. godine podneo odgovor na žalbu Žalbenom veću PKVS-a, sa predlogom da se odbije, kao neosnovana, žalba Organa za likvidaciju KAP-a i potvrdi ožalbena presuda PKVS-a.
26. Dana 26. oktobra 2023. godine, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0836-A0001] odlučilo: (i) žalba tužene je osnovana; (ii) preinačuje se presuda prvog stepena PKVS-a C-IV-15-0687 od 15. novembra 2021. godine; (iii) odbija se tužba tužioca, kao neosnovana; i (iv) ne određuje se sudska taksa za žalbeni postupak.
27. Žalbeno veće PKVS-a je u svojoj presudi prvo odlučilo da ne održi usmeni deo postupka na osnovu stava 1. člana 69. Zakona o PKVS za pitanja koja se odnose na KAP.
28. Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0836-A0001] ocenilo da PKVS nije pravilno postupio kada je usvojio tužbeni zahtev podnosioca. U tom smislu, Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda je ocenilo sledeće:

“Žalbeno veće smatra da usvajanje tužbenog zahteva tužioca nije bilo pravilno postupanje od strane prvog stepena PKVS-a”.

Društveno preduzeće “Auto Prishtina” je stupilo u likvidaciju 21. jula 2014. godine. Od trenutka stupanja u likvidaciju ovog preduzeća, sva ovlašćenja i nadležnosti u vezi sa ovim preduzećem su prešla Organu za likvidaciju, što znači da svaka odluka doneta nakon 21. jula 2014. godine nije važeća.

U ovom slučaju, spisak aktivnih radnika koji nisu primili plate po ugovoru o radu od DP „Auto Prishtina“ od 12. septembra 2014. godine, kome je prvi stepen PKVS-a poklonio veru, usvajajući tužbeni zahtev tužioca, sastavljen je od strane DP-a nakon stupanja u likvidaciju predmetnog preduzeća (21. jula 2014. godine), što znači da je isti u ovoj situaciji nevažeći, jer su sva ovlašćenja prešla na Organ za likvidaciju i DP nije imao ovlašćenje da preduzme bilo kakvu radnju/odluku ili prizna dug kao u konkretnom slučaju”.

29. Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0836-A0001], na osnovu stava 1. člana 353. ZOO-a, utvrdilo da je zahtev podnosioca za naknadu neisplaćenih plata za navedeni period zastareo. U tom smislu, u obrazloženju gore navedene presude, istaknuto je sledeće:

“Prvo, tužilac nije uspeo da dokaže nikakvim dokazima da je njegov radni odnos prekinut bilo kojom radnjom koju je preduzeo KAP. Zatim, isti nikakvim dokazima nije dokazao da je svoj zahtev podneo sudu ili bilo kom drugom nadležnom organu u roku od tri godine od trenutka kada se DP smatra da nije ispunilo svoje obaveze prema podnosiocu zahteva iz radnog odnosa i time prekinuo rok zastarelosti.

Na osnovu člana 353. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (ZOO) “Potraživanja povremenih davanja koja dospevaju godišnje ili u kraćim određenim razmacima vremena (povremena potraživanja), bilo da se radi o sporednim povremenim potraživanjima, kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je potraživanje izdržavanja, zastarevaju za tri (3) godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Dakle, iz gore navedene odredbe se vidi da je zahtev tužioca za neisplaćene plate u iznosu i za traženi period zastareo i da isti nije dokazao nikakvim dokazima da je prekinuo rok zastarelosti”.

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosilac zahteva navodi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.
31. Podnosilac zahteva ističe da mu je povređeno pravo da bude saslušan u vezi sa njegovim predmetom, jer PKVS i Žalbeno veće PKVS-a nisu uopšte održali raspravu. Podnosilac zahteva navodi: *“U konkretnom slučaju, neverbalnim i nejavnim razmatranjem predmeta nije ispoštovan princip neposrednosti i kontradiktornosti u spornom građansko-pravnom predmetu, gde je odlučeno o nadoknadi preostalih plata koje tužena duguje. Ovo je prouzrokovano postupanjem i prvog i drugog stepena suda predmeta, jer se i drugi stepen upustio u činjenične stvari (meritornim odlučivanjem prilikom odbijanja žalbe kojom je osporen i pravni žalbeni osnov, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja). Podnosilac zahteva ističe da su Žalbeno veće i prvi stepen u ovom predmetu postupali kao da su odlučivali da odbijaju iz proceduralnih razloga, a u konkretnom slučaju, predmet je bio meritoran i bio je prilično složen sa brojnim protivrečnostima između strana”.* Podnosilac zahteva takođe dodaje: *„U pogledu ovakvih presedana, Ustavni sud je već odlučivao i može se pozvati na slučajeve KI145/19, KI146/19, KI147/19, KI149/19, KI186/19, KI187/19, KI200/19 i KI208/19, sa podnosiocima zahteva Belkize Vula Shala i drugi, presuda od 28. aprila 2021. godine), itd.”.*
32. Dalje, podnesenim podneskom, podnosilac zahteva navodi da su osporenim presudom u potpunosti povređene odredbe materijalnog i procesnog prava, kao i načelo pravne sigurnosti, jer je ista po njemu u suprotnosti sa sudskom praksom, jer u donetim dodatnim presudama za bivše radnike DP „Auto Priština“, PKVS je delimično usvojio njihove tužbene zahteve, oslanjajući se i na spisak od 12. septembra 2014. godine, dok je u njegovom slučaju Žalbeno veće PKVS-a tretirao isti kao dokaz koji ne proizvodi pravno dejstvo.

RELEVANTNE USTAVNE I ZAKONSKE ODREDBE

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
[...]”

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

„1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.
[...]

ZAKON Br. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 6. (Obim administrativne nadležnosti Agencije)

“1. Agencija ima široku i isključivu administrativnu nadležnost nad svim preduzećima i imovinom/aktivom, interesima, deonicama i imovinom koja je obuhvaćena članovima 5.1 i 5.2. Ova nadležnost obuhvata bilo koje radnje koje Agencija smatra razumnim i podesnim, u okviru granica administrativnih resursa Agencije, u cilju boljeg omogućavanja prodaje, likvidacije, prenosa ili drugog vida raspolaganja preduzećem, aktivom ili interesom u državnom vlasništvu. Ne umanjujući opšti karakter prethodne rečenice, posebno se predviđa da, kada govorimo o preduzećima, ova nadležnost obuhvata bilo koju radnju koju Agencija smatra opravdanom i odgovarajućom za očuvanje i unapređivanje vrednosti, održivosti ili upravljanja dotičnim preduzećem”.

ANEKS O ZAKONU Br. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 40. (Prioriteti potraživanja i interesa)

“1. U postupku likvidacije sva potraživanja poverilaca izmiruju se po dole navedenim klasama 1.1 do 1.8 i prema sledećem redosledu:

[...]

1.7. neobezbeđena potraživanja, uključujući potraživanja za plate koja nisu predmet višeg prioriteta;

[...]

ZAKON BR. 06/L-086 O SPECIJALNOJ KOMORI VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU

Član 69. (Usmeni žalbeni postupak)

“1. Njegovom inicijativom ili na osnovu pismenog zahteva jedne strane, Žalbeno veće odlučuje ukoliko će održati jednu ili više sednice saslušanja u vezi sa odgovarajućom žalbom. Apelacioni koledž uzima u obzir bilo koji zahtev za

usmenu proceduru koja se podnosi od bilo koje stranke, koja podnosi njene razloge za podnošenje zahteva za usmenu proceduru. Takav zahtev podnosi se pre završetka procedure pismene žalbe.
[...]"

**Član 76.
(Sukobi i tumačenje)**

[...]
3. Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti mutatis mutandis relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku".

ZAKON BR. 03/L- 006 O PARNIČNOM POSTUPKU

**Član 398.
[Bez naslova]**

"Kada sud nakon što stigne odgovor na tužbu, konstatuje da između stranaka nije sporno činjenično stanje, i da ne postoje druge smetnje za donošenje zaslužene odluke, u tom slučaju on bez zakazivanja sudske sednice može izricati presudu kojom prihvata tužbeni zahtev kao osnovanim".

ZAKON BR. 04/Z-077 O OBLIGACIONIM ODNOSIMA

**Član 353.
[Povremena potraživanja]**

"1. Potraživanja povremenih davanja koja dospevaju godišnje ili u kraćim određenim razmacima vremena (povremena potraživanja), bilo da se radi o sporednim povremenim potraživanjima, kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je potraživanje izdržavanja, zastarevaju za tri (3) godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.
[...]"

**Član 368.
[Priznanje duga]**

"1. Zastarevanje se prekida kada dužnik prizna dug.
2. Priznanje duga može se učiniti ne samo izjavom poveriocu, nego i na posredan način, kao što su davanje otplate, plaćanje kamate, davanje obezbeđenja".

ZAKON BR. 03/L-212 O RADU

**Član 78.
[Zaštita prava zaposlenih]**

"1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.
2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog, u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljanja zahteva.

3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana”.

Član 79. [Zaštita zaposlenog na sudu]

“Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu”.

Ocena prihvatljivosti zahteva

33. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

34. Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

35. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47. (Individualni zahtevi)

“Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48. (Tačnost podneska)

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49 (Rokovi)

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

36. Prilikom ocene ispunjenosti gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud primećuje da je podnosilac zahteva naglasio da osporava akt javnog organa, odnosno presudu [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine, nakon što je iscrpeo

sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe jasno naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređene, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

37. Pored toga, Sud takođe utvrđuje da zahtev podnosioca zahteva ispunjava uslove prihvatljivosti propisane u stavu (1) pravila 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovnika o radu. Isti se ne može proglasiti neprihvatljivim po osnovu uslova utvrđenih u stavu (3) pravila 34. Poslovnika o radu. Štaviše, i konačno, Sud ocenjuje da ovaj zahtev nije očigledno neosnovan, kao što je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. Poslovnika o radu, i kao rezultat toga, mora se proglasiti prihvatljivim i razmotriti u meritumu.

Meritum

38. Sud primećuje da se suština ovog slučaja odnosi na zahtev koji je podnosilac podneo Organu za likvidaciju KAP-a za nadoknadu neisplaćenih plata za period oktobar 2003-jun 2014. godine kao zaposleni u DP „Auto Priština“. Dana 31. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRN-126-0177] odbio zahtev podnosioca na osnovu toga što je zahtev zastareo. Tako je podnosilac zahteva 29. aprila 2015. godine podneo tužbu PKVS-u protiv KAP-a i DP „Auto Priština“, kojom je tražio da mu se prizna pravo na naknadu neisplaćenih plata za gore navedeni vremenski period. Organ za likvidaciju KAP-a je podneo podnesak u odbranu protiv tužbe podnosioca zahteva, koju je osporio kao zastarelu. U vezi s tim, podnosilac zahteva je podneo odgovor na odbranu Organu za likvidaciju KAP-a, a nakon toga je poslednje navedeni podneo protivodgovor. Dana 15. novembra 2021. godine, PKVS je presudom [C-IV-15-0687] usvojio tužbeni zahtev podnosioca tako što je obavezao KAP da u postupku likvidacije DP „Auto Priština“ tužbeni zahtev podnosioca tretira kao priznati zahtev i odlučio da ne održi raspravu. Protiv presude PKVS-a, Organ za likvidaciju KAP-a je uložio žalbu Žalbenom veću PKVS-a zbog pogrešne ocene činjeničnog i pravnog stanja, na koju je podnosilac zahteva zatim podneo odgovor na žalbu. Žalbeno veće PKVS-a je 26. oktobra 2023. godine presudom [AC-I-21-0836-A0001] ocenilo žalbu Organa za likvidaciju KAP-a osnovanom i preinačilo prvostepenu presudu, na taj način što je odbilo tužbeni zahtev podnosioca, iz razloga što je prema odredbama ZOO-a njegov zahtev zastareo. Takođe, gore navedenom presudom, Žalbeno veće PKVS-a je odlučilo da ne održi ročište za raspravu.
39. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 31. Ustava, sa obrazloženjem da je svojom osporenom presudom, Žalbeno veće PKVS-a pogrešno primenilo zakon i odlučilo u suprotnosti sa sudskom praksom PKVS-a, konkretnije u suprotnosti sa načelom pravne sigurnosti, jer je dostavljenim presudama za bivše radnike DP „Auto Priština“ PKVS delimično usvojio njihove tužbene zahteve i na osnovu spiska od 12. septembra 2014. godine, koji je u njegovom slučaju, Žalbeno veće PKVS-a tretiralo kao dokaz koji ne proizvodi pravno dejstvo. Sem toga, podnosilac zahteva takođe tvrdi povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava, kao rezultat neodržavanja rasprave pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a. U tom kontekstu, Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini iznosi navod o nedostatku obrazloženja sudske odluke, a posebno u odnosu na neprihvatanje spiska od 12. septembra 2014. godine kao važećeg dokaza od strane Žalbenog veća PKVS-a.
40. Na osnovu napred navedenog, uzimajući u obzir prirodu ovog zahteva i tvrdnje koje je izneo podnosilac zahteva o povredi člana 31. Ustava, Sud će u nastavku razmotriti tvrdnje podnosioca zahteva koje se odnose na (i) neobrazlaganje sudske odluke; i (ii) neodržavanje rasprave pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a.

I. Ocena Suda o povredi prava na „obrazloženu odluku“

a) Opšta načela

41. Garancije utvrđene u članu 6. stav 1. takođe uključuju obavezu sudova da daju dovoljne razloge za svoje odluke (vidi slučaj ESLJP-a, [H. protiv Belgije](#), br. 8950/80, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53). Obrazložena sudska odluka pokazuje stranama da je njihov slučaj uistinu razmotren.
42. Uprkos činjenici da domaći Sud ima određenu slobodu procene u pogledu izbora argumenata i odlučivanja o prihvatljivosti dokaza, dužan je da opravda sve svoje postupke obrazlažući sve svoje odluke (vidi slučajeve ESLJP-a: [Suominen protiv Finske](#), br. 37801/97, presuda od 24. jula 2003. godine, stav 36; i presudu [Carmel Saliba protiv Malte](#), br. 24221/13, presuda od 24. aprila 2017. godine, stav 73).
43. Niži sud ili državni organ, s druge strane, mora dati takve razloge i opravdanja koja će omogućiti strankama da efikasno iskoriste svako postojeće pravo na žalbu (vidi slučaj ESLJP-a, [Hirvisaari protiv Finske](#), br. 49684/99, presuda od 25. decembra 2001. godine, stav 30).
44. Član 6. stav 1. obavezuje sudove da daju razloge o svojim odlukama, ali to ne znači da se traži detaljan odgovor o svakom argumentu. (vidi slučajeve ESLJP-a, [Van de Hurk protiv Holandije](#), br. 16034/90, presuda od 19. aprila 1994. godine, stav 61; [García Ruiz protiv Španije](#), br. 0544/96, presuda od 29. januara 1990. godine, stav 26.; [Perez protiv Francuske](#), br. 47287/99, presuda od 12. februara 2004. godine, stav 81).
45. Od prirode odluke koju donosi Sud zavisi da li je isti obavezan da je obrazloži a to se može odlučiti samo u svetlu okolnosti predmetnog slučaja: potrebno je uzeti u obzir, između ostalog, različite vrste podnesaka koje stranka može da podnese Sudu, kao i razlike koje postoje između pravnih sistema zemalja u vezi sa zakonskim odredbama, običajnim pravima, pravnim stavovima i iznošenjem i sastavljanjem presuda (vidi slučajeve ESLJP-a, [Ruiz Torija protiv Španije](#), br. 18390/91, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 29; [Hiro Balani protiv Španije](#), br. 18064/91, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27).
46. Međutim, ako je podnesak stranke odlučujući za ishod postupka, potrebno je da se na njega odgovori konkretno i bez kašnjenja (vidi slučajeve ESLJP-a [Ruiz Torija protiv Španije](#), citiran iznad, stav 30; [Hiro Balani protiv Španije](#), citiran iznad, stav 28).
47. Stoga, sudovi su obavezni da:
  - (a) razmotre glavne argumente strana (vidi slučajeve ESLJP-a, [Buzescu protiv Rumunije](#), presuda od 24. avgusta 2005. godine, br. 61302/00, stav 67; [Donadze protiv Gruzije](#), br. 74644/01, presuda od 7. juna 2006. godine, stav 35);
  - (b) da se sa velikom rigoroznošću i posebnom pažnjom razmotre zahtevi u vezi sa pravima i slobodama zagarantovanim Ustavom, EKLJP-om i njenim Protokolima (vidi slučajeve ESLJP-a: [Fabris protiv Francuske](#), citirano gore, stav 72; [Wagner i JMWL protiv Luksemburga](#), br. 76240/01, presuda od 28. juna 2007. godine, stav 96).
48. Član 6., stav 1. ne zahteva od Vrhovnog suda da daje detaljnije obrazloženje kada jednostavno primenjuje određenu zakonsku odredbu u vezi sa pravnim osnovom za odbijanje žalbe jer ta žalba nema izgleda za uspeh (vidi slučajeve ESLJP-a [Burg i drugi](#)

protiv Francuske, br. 34763/02; odluka od 28. januara 2003. godine; Gorou protiv Grčke (br. 2), br. 12686/03, odluka od 20. marta 2009. godine, stav 41).

49. Pored toga, kada odbije žalbu, Apelacioni sud može, u načelu, jednostavno prihvatiti obrazloženje odluke nižeg suda (vidi slučaj ESLJP-a, García Ruiz protiv Španije, citiran iznad, stav 26.; vidi, suprotno ovome, Tatishvili protiv Rusije, br. 1509/02, presuda od 9. jula 2007. godine, stav 62). Međutim, koncept pravilnog procesa podrazumeva da se domaći Sud koji je dao usko objašnjenje za svoje odluke, bilo ponavljanjem obrazloženja koje je prethodno dao niži Sud ili na drugi način, u stvari bavio se važnim pitanjima iz svoje nadležnosti, što znači da nije jednostavno i bez dodatnih napora prihvatio zaključke nižeg suda (vidi slučaj Helle protiv Finske, br. (157/1996/776/977), presuda od 19. decembra 1997. godine, stav 60). Ovaj zahtev je tim još važniji ako stranka u sporu nije imala mogućnost da usmeno iznese svoje argumente u postupku pred domaćim sudom.
50. Međutim, Apelacioni sudovi (u drugom stepenu) koji su nadležni da odbace neosnovane žalbe i da rešavaju činjenična i pravna pitanja u parničnom postupku, dužni su da obrazlože zašto su odbili da odluče po žalbi (vidi slučaj ESLJP-a Hansen protiv Norveške, br. 15319/09, presuda od 2. januara 2015. godine, stavovi 77–83).
51. Pored toga, ESLJP nije utvrdio da je povređeno pravo u slučaju u kome nije dato konkretno pojašnjenje u vezi sa izjavom koja se odnosila na nebitan aspekt slučaja, odnosno na odsustvo potpisa i pečata, što je greška više formalne nego materijalne prirode i ta greška je odmah ispravljena (vidi slučaj ESLJP-a, Mugoša protiv Crne Gore, br. 76522/12, presuda od 21. septembra 2016. godine, stav 63).

b) Primena gore navedenih načela u okolnostima konkretnog slučaja

52. Što se tiče primene gore navedenih načela utvrđenih kroz sudsku praksu ESLJP-a i Suda o obrazloženju sudskih odluka, Sud podseća da u ovom slučaju podnosilac zahteva tvrdi da je Žalbeno veće PKVS-a prekršilo odredbe materijalnog i procesnog prava kada je usvojilo žalbu Organa za likvidaciju KAP-a i odbilo njegov tužbeni zahtev kao zastareo.
53. S tim u vezi, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a odbilo tužbeni zahtev podnosioca zahteva za naknadu neisplaćenih plata za period oktobar 2003–jun 2014. godine, na osnovu stava 1. člana 353. ZOO-a koji utvrđuje sledeće:

„Potraživanja povremenih davanja koja dospevaju godišnje ili u kraćim određenim razmacima vremena (povremena potraživanja), bilo da se radi o sporednim povremenim potraživanjima, kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je potraživanje izdržavanja, zastarevaju za tri (3) godine od dospelosti svakog pojedinog davanja“.

54. Sud, dalje, navodi da prema članu 369. ZOO-a, „zastarelost prestaje podnošenjem tužbe i svakom drugom radnjom koju je poverilac preduzeo prema dužniku pred sudom ili drugim nadležnim organom u cilju dokazivanja, obezbeđenja ili ostvarivanja potraživanja“. S tim u vezi, Sud podseća da je podnosilac zahteva, dana 11. septembra 2014. godine, podneo zahtev za naknadu za neisplaćene plate Organu za likvidaciju KAP-a, dok je 29. aprila 2015. godine, podneo tužbu PKVS-u protiv Organa za likvidaciju KAP-a.
55. Na osnovu prethodno navedenog, Sud skreće pažnju na činjenicu da je podnosilac zahtevao naknadu neisplaćenih plata za period koji obuhvata 11 (jedanaest) godina, koji zahtev je Žalbeno veće PKVS-a odbilo kao zastareo. Međutim, Sud napominje da gore

navedenom presudom Žalbeno veće PKVS-a nije obrazložilo kako je nastupila zastarelost i za posljednje 3 (tri) godine pre podnošenja tužbe, odnosno za godine 2011-2014.

56. U tom smislu, Sud primećuje da je za Žalbeno veće PKVS-u bila dovoljna ocena da je tužbeni zahtev podnosioca zahteva zastareo zbog toga što nije dostavljen bilo kakav dokaz o prekidu zastarelosti i ništavosti spiska od 12. godine. S tim u vezi, Sud naglašava da Žalbeno veće PKVS-a nije pružilo obrazloženje o tome kako je nastupila zastarelost tužbenog zahteva za poslednje 3 (tri) godine, već se zadovoljilo uopštenim zaključkom da je njegov tužbeni zahtev u pogledu naknade neisplaćenih plata za period oktobar 2003-jun 2014. godine, zastareo.
57. Što se tiče nalaza Žalbenog veća PKVS-a da podnosilac zahteva nije dokazao nikakvim dokazima da je prekinuo zastarelost, Sud podseća da se u obrazloženju presude PKVS-a kao i u obrazloženju presude Žalbenog veća PKVS-a, napominje da je podnosilac zahteva u prilog svom tužbenom zahtevu priložio tužbi, između ostalog, i sledeće dokaze: obaveštenje o podnošenju tužbe dostavljeno KAP-u 23. aprila 2015. godine, ugovor o radu, pismo KAP-a od 16. jula 2014. godine upućeno rukovodstvu DP „Auto Priština“ i spisak aktivnih radnika koji nisu primili plate. S tim u vezi, Sud ocenjuje da je podnosiocu zahteva stavljeno nesrazmerno veliko opterećenje u pružanju drugih dokaza, budući da je podnosilac zahteva, na osnovu obrazloženja gore navedenih presuda priložio dokaze kojima je raspolagao, dok su ostali dokazi mogli biti kod institucije, odnosno kod KAP-a.
58. Nadalje, Sud podseća da je, u prilog svojoj tvrdnji, podnosilac zahteva dostavio Sudu 4. (četiri) presude PKVS-a kojima su delimično usvojeni zahtevi bivših radnika DP „Auto Priština“, odnosno presude u slučaju H.G., R.Z., S.B. i A.Z. Sud primećuje da je u ovim slučajevima PKVS, na osnovu člana 353. ZOO-a, utvrdio da je zahtev za naknadu neisplaćenih plata koja im pripadaju za poslednje 3 (tri) godine, odnosno za relevantni period 2011-2014 nije zastareo. Takođe, kroz presude u navedenim slučajevima, Sud primećuje da je PKVS kao nesporan dokaz prihvatio spisak od 12. septembra 2014. godine sa imenima aktivnih radnika koji nisu primili plate, koje je Žalbeno veće PKVS-a smatrao nevažecim.
59. Kao rezultat toga, Sud ocenjuje da Žalbeno veće PKVS-a prilikom preinačenja presude PKVS-a, a samim tim i odbijanja tužbenog zahteva podnosioca zahteva, nije pružilo obrazloženje o tome zašto je tužbeni zahtev odbijen kao zastareo na osnovu stava 1. člana 353. ZOO-a, za vremenski period koji obuhvata godine 2011-2014.
60. Sud podseća da prema sudskoj praksi ESLJP-a i Suda, odluka apelacionog suda ipak mora da sadrži dovoljno obrazloženje da pokaže da relevantni sud nije prihvatio nalaze do kojih je došao nižestepeni sud (vidi, predmet ESLJP-a [Tatishvili protiv Rusije](#), br. 1509/02, presuda od 9. jula 2007. godine, stav 62; i vidi slučaj Suda [KI36/22](#), podnosilac „*Matkos Group*“ DOO, presuda od 18. januara 2023. godine, citiran iznad, stav 127).
61. U svetlu gore navedenih ocena, Sud nalazi da presuda [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine ne ispunjava kriterijume „*pravičnog suđenja*“ prema članu 31. Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a, zbog neobrazloženosti sudske odluke.

(i) *Povodom navoda o odsustvu rasprave*

62. Prilikom ocene navoda podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava kao rezultat odsustva rasprave, Sud će se pozvati na (i) opšta načela koja je ustanovio ESLJP u

pogledu prava na raspravu prema članu 6. ESLJP-a, a zatim će ista (ii) primeniti na okolnosti konkretnog slučaja.

(i) *Opšta načela u vezi sa pravom na raspravu u smislu člana 6. EKLJP-a*

63. Sud najpre ističe da je sudska praksa ESLJP-a utvrdila osnovna načela u pogledu prava na raspravu. Na osnovu ove sudske prakse, Sud je utvrdio i relevantna načela i izuzetke na osnovu kojih se procenjuje neophodnost održavanja rasprave, u zavisnosti od okolnosti odgovarajućih slučajeva (vidi slučajeve Suda [KI145/19](#), [KI146/19](#), [KI147/19](#), [KI149/19](#), [KI150/19](#), [KI151/19](#), [KI152/19](#), [KI153/19](#), [KI154/19](#), [KI155/19](#), [KI156/19](#), [KI157/19](#) i [KI159/19](#), podnosilac *Et-hem Bokshi i drugi*, presuda od 10. decembra 2020. godine, stavovi 47-54; i [KI160/19](#), [KI161/19](#), [KI162/19](#), [KI164/19](#), [KI165/19](#), [KI166/19](#), [KI167/19](#), [KI168/19](#), [KI169/19](#), [KI170/19](#), [KI171/19](#), [KI172/19](#), [KI173/19](#) i [KI178/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Këndusi i drugi*, presuda od 27. januara 2021. godine, stavovi 46-53).
64. Javni karakter postupaka pred pravosudnim organima štiti parničare od tajnog sprovođenja pravde u nedostatku javne rasprave. Štaviše, javnost sudskih postupaka je jedan od glavnih mehanizama kojim se održava poverenje u pravdu. Takvo načelo, štaviše, doprinosi postizanju ciljeva iz člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a za pravičan sudski proces, čija je garantovanje jedno od osnovnih načela svakog demokratskog društva sadržanih u EKLJP-u (vidi, slučaj ESLJP-a *Malhous protiv Republike Češke*, br. 33071/96, presuda od 12. jula 2001. godine, stav 55).
65. U principu, parničari imaju pravo na javnu raspravu, ali takva obaveza nije apsolutna. Koliko je relevantno za sadašnje okolnosti, sudska praksa ESLJP-a je utvrdila glavna načela u vezi sa (i) pravom na raspravu u prvostepenim sudovima; (ii) pravo na raspravu u sudovima drugog i trećeg stepena; (iii) načelima na osnovu kojih treba utvrditi da li je rasprava neophodna; i (iv) da li se nedostatak rasprave u prvom stepenu može ispraviti raspravom u višoj instanci i relevantnim kriterijumima za ovu ocenu.
66. Što se tiče obaveze održavanja rasprave u prvostepenim sudovima, ESLJP je naglasio da je u postupku pred sudom prvog i jedinog stepena, pravo na raspravu zagarantovano stavom 1. člana 6. EKLJP-a (vidi, slučajeve ESLJP-a *Fredin protiv Švedske (br. 2)*, br. 18928/91, presuda od 23. februara 1994. godine, stavovi 21-22; *Allan Jacobsson protiv Švedske (br. 2)*, br. 16970/90, presuda od 19. februara 1998. godine, stav 46; i *Salomonsson protiv Švedske*, br. 38978/97, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 36). Izuzeci od ovih slučajeva se, u principu, prave samo ako „postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale izostanak rasprave“ (vidi, slučaj ESLJP-a *Mirovni Inštitut protiv Slovenije*, br. 32303/13, presuda od 13. juna 2018. godine, stav 36), i koje je ESLJP kroz svoju sudsku praksu definisao kao slučajeve koji se bave isključivo pravnim pitanjima ili su visoko tehničke prirode (vidi, slučaj ESLJP-a *Koottummel protiv Austrije*, br. 49616/06, presuda od 10. decembra 2009. godine, stavovi 19-20).
67. Što se tiče obaveze održavanja rasprave u sudovima drugog ili trećeg stepena, sudska praksa ESLJP-a navodi da se izostanak rasprave može opravdati na osnovu posebnih karakteristika predmetnog slučaja, pod uslovom da je rasprava održana u prvom stepenu (vidi, slučaj ESLJP-a *Salomonsson protiv Švedske*, gore citiran, stav 36). Stoga se postupak pred apelacionim sudovima, koji uključuje samo pravna, a ne i činjenična pitanja, može smatrati u skladu sa garancijama sadržanim u članu 6. EKLJP-a, čak i ako u drugom stepenu nije održana rasprava (vidi, slučajeve ESLJP-a *Miller protiv Švedske*, br. 55853/00, presuda od 8. februara 2005. godine, stav 30; i *Helmerts protiv Švedske*, br. 11826/85, presuda od 29. oktobra 1991. godine, stav 36).

68. Što se tiče načela na osnovu kojih treba utvrditi da li je rasprava neophodna, Sud se poziva na presudu Velikog veća ESLJP-a u slučaju [*Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije*](#), kojom su utvrđena načela na osnovu kojih se mora oceniti neophodnost održavanja rasprave (vidi, slučaj ESLJP-a [*Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije*](#), presuda od 6. novembra 2018. godine, br. 55391/13 57728/13 74041/13, stavovi 190-191).
69. Prema ovoj presudi, rasprava nije neophodna ako relevantni slučaj (i) ne uključuje pitanja kredibiliteta ili sporne činjenice koje zahtevaju održavanje rasprave i kada sudovi mogu odlučiti pravično i razumno na osnovu spisa predmeta (vidi, slučajeve ESLJP-a [*Döry protiv Švedske*](#), br. 28394/95, presuda od 12. februara 2003. godine, stav 37); [*Saccoccia protiv Austrije*](#), br. 69917/01, presuda od 18. decembra 2008. godine, stav 73; i [*Mirovni Inštitut protiv Slovenije*](#), gore citiran, stav 36; (ii) uključuje jednostavno pravna pitanja ograničene prirode (vidi, slučajeve ESLJP-a [*Allan Jacobsson protiv Švedske \(br. 2\)*](#), gore citiran, stav 49; i [*Valová, Slezák i Slezák protiv Slovačke*](#), presuda od 1. septembra 2004. godine, stavovi 65-68) ili ne uključuje neku posebnu složenost (vidi, slučaj ESLJP-a [*Varela Assalino protiv Portugalije*](#), br. 64336/01, odluka od 25. aprila 2002. godine); i (iii) uključuje visoko tehnička pitanja, koja se bolje rešavaju u pisanoj formi nego kroz usmene argumente na raspravi (vidi, slučaj ESLJP-a [*Döry protiv Švedske*](#), gore citiran, stav 41).
70. Suprotno tome, prema oceni Velikog veća ESLJP-a u slučaju [*Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije*](#), održavanje rasprave je neophodno kada se: (i) razmatraju pravna i činjenična pitanja, uključujući slučajeve u kojima se ocenjuje da li su vlasti ispravno proverile činjenice (vidi, slučaj ESLJP-a [*Malhous protiv Republike Češke*](#), gore citiran, stav 60); (ii) kada okolnosti zahtevaju od suda da ostavi utisak na parničare tako što će im dati pravo da objasne svoju ličnu situaciju u njihovo ime ili preko zastupnika (vidi, slučaj ESLJP-a [*Miller protiv Švedske*](#), gore citiran, stav 34); kada sud mora da dobije pojašnjenja o nekim tačkama održavanjem rasprave (vidi, slučaj ESLJP-a [*Lundevall protiv Švedske*](#), br. 38629/97, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 39).
71. Što se tiče mogućnosti drugostepene ispravke izostanka prvostepene rasprave i odgovarajućih kriterijuma, ESLJP je kroz svoju sudsku praksu utvrdio da, u principu, takva ispravka zavisi od ovlašćenja višeg suda. Ako poslednje navedeni ima punu nadležnost da razmatra meritum relevantnog slučaja, uključujući i ocenu činjenica, onda se ispravka izostanka rasprave u prvom stepenu može izvršiti u drugom stepenu (vidi, slučaj ESLJP-a [*Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije*](#), gore citiran, stav 192).
72. Što se tiče odricanja od prava na javnu raspravu, ESLJP je naglasio da ni slovo ni duh stava 1. člana 6. EKLJP ne sprečavaju pojedinca da se dobrovoljno odrekne svog prava na javnu raspravu, izričito ili prećutno, već odricanje od prava na javnu raspravu mora biti jasno i ne sme biti u suprotnosti sa bilo kojim važnim javnim interesom (vidi slučajeve ESLJP-a [*Le Compte, Van Leuven i De Meyere protiv Belgije*](#), citiran iznad, stav 59; [*Håkansson i Sturesson protiv Švedske*](#), br. 11855/85, presuda od 21. februara 1990. godine, stav 66; [*Exel protiv Češke Republike*](#), br. 18962/99, presuda od 5. oktobra 2005. godine, stav 46. Poziv za sednicu se takođe mora primiti na vreme (vidi slučaj ESLJP-a [*Yakovlev protiv Rusije*](#), br. 72701/01, presuda od 15. marta 2005. godine, stavovi 20-22).
73. Isto tako, prema sudskoj praksi ESLJP-a, činjenica da stranke nisu zahtevale održavanje rasprave ne znači da su se odrekle prava na održavanje rasprave. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, takav slučaj zavisi od karakteristika lokalnog zakona i okolnosti svakog

pojedinačnog slučaja (vidi, slučaj ESLJP-a [Göç protiv Turske](#), br. 36590/97, presuda od 11. jula 2002. godine, stav 48 i [Exel protiv Češke Republike](#), citiran iznad, stav 47).

(ii) *Primena gore razrađenih načela u okolnostima konkretnog slučaja*

74. Sud podseća da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, član 6. EKLJP-a, u principu, garantuje održavanje rasprave na najmanje jednom nivou odlučivanja. To je, u principu, (i) obavezno ako prvostepeni sud ima isključivu nadležnost za donošenje odluka u vezi sa činjeničnim i pravnim pitanjima; (ii) neobavezujuće u drugom stepenu ako je rasprava održana u prvom stepenu, uprkos činjenici da takva odluka zavisi od karakteristika relevantnog slučaja, na primer, ako drugostepeni sud odlučuje i o činjeničnim i o pravnim pitanjima; i (iii) obavezno u drugom stepenu ako takva nije održana u prvom stepenu, u slučajevima kada drugostepena instanca ima punu nadležnost da oceni prvostepenu odluku i u vezi sa činjeničnim i pravnim pitanjima.
75. Izuzeci od gore navedenih slučajeva, prema sudskoj praksi ESLJP-a, mogu biti napravljeni samo ako „*postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale izostanak rasprave*“, kao što su slučajevi koji se isključivo odnose na pravna pitanja ili su visoko tehničke prirode (vidi, slučajeve ESLJP-a [Mirovni Inštitut protiv Slovenije](#), gore citiran, stav 36; i [Koottummel protiv Austrije](#), gore citiran, stavovi 19-20); i kada sudovi mogu pravično i razumno odlučiti o slučaju na osnovu spisa predmeta (vidi predmete ESLJP-a [Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije](#), gore citiran, stavovi 190-191; [Varela Assalino protiv Portugalije](#), gore citiran, i [Döry protiv Švedske](#), gore citiran, stav 37).
76. Sud podseća da je početno podnosilac zahteva podneo zahtev Organu za likvidaciju KAP-a za nadoknadu neisplaćenih plata za period od oktobra 2003. do juna 2014. godine kao zaposleni u DP „Auto Priština“, koji zahtev je odbijen sa obrazloženjem da je zastareo. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je pokrenuo sudski postupak tužbom pri PKVS-u protiv KAP-a i DP „Auto Priština“, koja tužba je usvojena kao osnovana od strane PKVS-a. Protiv presude PKVS-a, Organ za likvidaciju KAP-a je uložio žalbu Žalbenom veću PKVS-a, koju je poslednje pomenuti presudom ocenio osnovanom i preinačio presudu prvostepenog suda, sa obrazloženjem da je prema odredbama ZOO-a njegov zahtev zastareo.
77. Dalje, Sud primećuje da tokom postupka koji se vodio pri PKVS-u i Žalbenom veću PKVS-a nije održana rasprava, čime se prema podnosiocu zahteva krši njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava.
78. Sud dalje ističe da iz spisa predmeta ne proizilazi da je podnosilac zahteva tražio održavanje rasprave pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a.
79. Što se tiče neodržavanja rasprave, Sud podseća da PKVS nije zakazao raspravu sa obrazloženjem da među strankama nije bilo sporno činjenično stanje, dok je Žalbeno veće PKVS-a presudom kojim je preinačio prvostepenu presudu odlučilo da ne održi usmeni deo postupka na osnovu stava 1. člana 69. Zakona o PKVS za pitanja koja se odnose na KAP.
80. Sud podseća da na osnovu člana 69. (Usmeni žalbeni postupak) Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, Žalbeno veće PKVS-a odlučuje da li će održati jednu ili više usmenih rasprava u vezi sa dotičnom žalbom, na osnovu njegove inicijative ili čak pismenog zahteva stranke. Shodno tome, održavanje ročišta na žalbenom nivou ne zavisi nužno od zahteva stranke. Takođe je dužnost nadležnog veća da na sopstvenu inicijativu proceni da li okolnosti slučaja zahtevaju održavanje rasprave. Štaviše, na

osnovu člana 66. (Sadržaj žalbe) i člana 70. (Podnošenje novih dokaza) Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, Žalbeno veće ima nadležnost da oceni pravna i činjenična pitanja, i shodno tome, ima punu nadležnost da oceni način na koji je prvostepena instanca PKVS-a ocenila činjenice. U okolnostima konkretnog slučaja, Žalbeno veće je preinačilo presudu PKVS-a na štetu podnosioca zahteva. U takvim okolnostima, uzimajući u obzir zakonske odredbe, Sud ne može zaključiti da je izostanak rasprave u Žalbenom veću opravdano samo kao rezultat nedostatka zahteva stranaka u postupku, posebno imajući u vidu činjenicu da se podnosilac zahteva nije žalio na presudu PKVS-a koja je išla u njegovu korist.

81. Dalje, kao što je prethodno pomenuto, činjenica da podnosilac zahteva nije istakao zahtev za raspravu, ne znači nužno da se odrekao takvog zahteva, a takođe i odsustvo ovog zahteva ne oslobađa nužno relevantni sud od obaveze održavanja takve rasprave (vidi slučaj ESLJP-a [Göç protiv Turske](#), citiran iznad, stav 48 i slučaj Suda [KI145/19](#), [KI146/19](#), [KI147/19](#), [KI149/19](#), [KI150/19](#), [KI151/19](#), [KI152/19](#), [KI153/19](#), [KI154/19](#), [KI155/19](#), [KI156/19](#), [KI157/19](#) i [KI159/19](#), podnosilac zahteva *Et-hem Bokshi i drugi*, citiran iznad, stav 54).
82. Sud će u nastavku, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, oceniti da li u okolnostima konkretnog slučaja postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale izostanak rasprave na oba nivoa odlučivanja, odnosno da li se priroda slučajeva koji se ocenjuju pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a, može klasifikovati kao „isključivo pravna ili visoko tehničke prirode“.

Da li u okolnostima konkretnog slučaja postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale izostanak rasprave

83. Sud još jednom podseća da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, stranke imaju pravo na raspravu u najmanje jednom stepenu. Izuzetak od prava na raspravu postoji samo u onim slučajevima u kojima se utvrdi da „postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale izostanak rasprave“ i koje se prema sudskoj praksi ESLJP-a klasifikuju kao predmeti koji se odnose na „isključivo pravna ili visoko tehnička pitanja“.
84. Primeri pitanja visoko tehničke prirode u kojima rasprava nije nužno neophodna, prema sudskoj praksi ESLJP-a, postoje u slučajevima koji se odnose na socijalno osiguranje (vidi, slučaj ESLJP-a [Döry protiv Švedske](#), gore citiran, stav 41). Slično tome, prema sudskoj praksi ESLJP-a, koje se pridržava i Sud, izostanak rasprave ne rezultira povredama u onim slučajevima u kojima su pitanja pred relevantnim sudom bila isključivo pravna (vidi, slučajeve ESLJP-a [Saccoccia protiv Austrije](#), citiran iznad, stav 73; i [Allan Jacobsson protiv Švedske \(br. 2\)](#), gore citiran, stav 49; [KI80/23](#), podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2024. godine, stav 47; i [KI125/23](#), podnosilac zahteva *Hazir Publica*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. januara 2024. godine, stav 46).
85. U suprotnom, u slučajevima u kojima su predmeti pred relevantnim sudovima uključivali i činjenična i pravna pitanja, ESLJP, u svojoj sudskoj praksi, koju je usvojio Sud, nije našao da postoje izuzetne okolnosti koje bi opravdale odsustvo rasprave (vidi slučajeve ESLJP-a [Malhous protiv Češke Republike](#), citiran iznad, stav 60 i [Koottummel protiv Austrije](#), citiran iznad, stavovi 20-21, kao i slučaj Suda [KI145/19](#), [KI146/19](#), [KI147/19](#), [KI149/19](#), [KI150/19](#), [KI151/19](#), [KI152/19](#), [KI153/19](#), [KI154/19](#), [KI155/19](#), [KI156/19](#), [KI157/19](#) i [KI159/19](#), podnosilac zahteva *Et-hem Bokshi i drugi*, citiran iznad, stav 72).
86. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud prvo podseća da je Žalbeno veće nadležno da se bavi kako činjeničnim tako i pravnim pitanjima. Na osnovu stava 11. člana 9.

(Presude, odluke i žalbe) Zakona o PKVS za pitanja koja se odnose na KAP, stava 4. člana 69. (Usmeni žalbeni postupak) i člana 70. (Podnošenje novih dokaza) Aneksa Zakona o PKVS-u, stranke, između ostalog, imaju mogućnost da podnesu žalbe Žalbenom veću kako u pogledu pravnih tako i činjeničnih pitanja, uključujući i mogućnost podnošenja novih dokaza.

87. U prilog ovom zaključku, Sud podseća da je presudom u slučaju *Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugala*, ESLJP izričito utvrdio da je rasprava neophodna u okolnostima koje zahtevaju razmatranje pravnih i činjeničnih pitanja, uključujući slučajeve u kojima je potrebno oceniti da li su niži organi pravilno ocenili činjenice. Ovo posebno važi u okolnostima kada rasprava nije održana ni pred nižestepenom instancom, kao što je slučaj u okolnostima konkretnog predmeta.
88. U svetlu gore navedenih činjenica, Sud primećuje da je PKVS presudom usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva za naknadu neisplaćenih plata za period od oktobra 2003. do 21. jula 2014. godine, sa obrazloženjem da je (i) podnosilac zahteva kontinuirano tražio isplatu neisplaćenih plata i (ii) da je spiskom aktivnih radnika, tuženi potvrdio postojanje neisplaćenog duga. Nakon žalbe koju je podneo KAP sa navodom da je PKVS pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primenio materijalno pravo, prvostepenu presudu je preinačilo Žalbeno veće PKVS-a, sa obrazloženjem da je zahtev podnosioca zahteva zastareo prema stavu 1. člana 353. ZOO-a.
89. S tim u vezi, Sud primećuje da je gore navedeni zaključak o zastarelosti tužbenog zahteva, Žalbeno veće PKVS-a zasnovalo na (i) izostanku pružanja dokaza od strane podnosioca zahteva o podnošenju njegovog zahteva sudu ili nekom drugom nadležnom organu, u roku od tri (3) godine od trenutka kada DP „Auto Priština“ navodno nije ispunio svoje obaveze; i (ii) ništavosti spiska radnika koji je izdao DP „Auto Priština“, sa obrazloženjem da su od ulaska ovog poslednjeg u likvidaciju 21. jula 2014. godine, celokupna nadležnost i ovlašćenja prešla na Organ za likvidaciju KAP-a. S tim u vezi, Sud podseća na obrazloženje Žalbenog veća PKVS-a, kao u nastavku:
- „U ovom slučaju, spisak aktivnih radnika koji nisu primili plate po ugovoru o radu koji je izdao DP „Auto Priština“ od 12. septembra 2014. godine, kome je prvi stepen PKVS-a poklonio veru, usvajajući tužbeni zahtev tužioca, sastavljen je od strane DP-a nakon stupanja u likvidaciju predmetnog preduzeća (21. jula 2014. godine), što znači da je isti u ovoj situaciji nevažeći, jer su sva ovlašćenja prešla na Organ za likvidaciju i DP nije imao ovlašćenje da preduzme bilo kakvu radnju/odluku ili prizna dug kao u konkretnom slučaju.“*
90. Sa svega napred navedenog, Sud primećuje da je Žalbeno veće preinačilo presudu PKVS-a tako što je ocenilo ništavim spisak radnika koji je izdao DP „Auto Priština“, a na kome se zasnivao i PKVS kada je usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da je tim spiskom tuženi potvrdio postojanje duga na ime neisplaćene plate. Takođe, Žalbeno veće je svoju odluku obrazložilo na osnovu izostanka pružanja dokaza od strane podnosioca zahteva o prestanku radnog odnosa bilo kojom radnjom koju je preduzeo KAP i da nije dokazao prekid zastarelosti blagovremenim podnošenjem zahteva za naknadu.
91. Sud primećuje da se u obrazloženju presude PKVS-a kao i u obrazloženju presude Žalbenog veća PKVS-a ističe da je podnosilac zahteva, u prilog svom tužbenom zahtevu, priložio tužbi, između ostalog, sledeće dokaze: obaveštenje o podnošenju tužbe dostavljeno u KAP-u 23. aprila 2015. godine, ugovor o radu, pismo KAP-a od 16. jula 2014. godine upućeno rukovodstvu DP „Auto Priština“ i spisak aktivnih radnika od 12. septembra 2014. godine koji nisu primili plate.

92. Sud podseća da se prema sudskoj praksi ESLJP-a održavanje rasprave smatra neophodnim uvek kada se moraju razmatrati pravna i važna činjenična pitanja (vidi slučaj ESLJP-a [*Fischer protiv Austrije*](#), citiran iznad, stav 44) ili kada je potrebno oceniti da li su vlasti ispravno utvrdile činjenice (vidi slučaj ESLJP-a [*Malhous protiv Češke Republike \[DHM\]*](#), citiran iznad, stav 60) i kada je potrebno da se osigura da se relevantne činjenice detaljnije razmatraju (vidi slučaj ESLJP-a [*Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugala \[DHM\]*](#), citiran iznad, stav 211).
93. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud primećuje da ulazak u likvidaciju DP „Auto Priština“ nije sporan. Međutim, Sud naglašava da je održavanje rasprave u slučaju podnosioca zahteva, od strane Žalbenog veća PKVS-a bilo neophodno kako bi se razjasnile nejasnoće u pogledu validnosti i zakonitosti spiska radnika koji je izdao DP „Auto Priština“, prestanka radnog odnosa podnosioca zahteva i nedostatka pruženih dokaza od njega.
94. Shodno tome, Sud nalazi da slučaj koji se razmatra pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a ne uključuje (i) isključivo pravna pitanja ili (ii) pitanja tehničke prirode. Naprotiv, slučaj pred PKVS-om i Žalbenim većem PKVS-a je uključivao važna činjenična i pravna pitanja. Kao rezultat toga, Sud ocenjuje da ne postoje okolnosti koje opravdavaju izostanak rasprave i kao rezultat toga je povređeno pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
95. U zaključku, Sud konstatuje da je osporenom presudom Žalbenog veća PKVS-a, kao rezultat (i) očigledno pogrešnog tumačenja zakona i (ii) neodržavanja rasprave, povređeno pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilom 48 (1) (b) Poslovnika, dana 17. jula 2024. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a;
- III. DA PROGLASI ništavom presudu [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine;
- IV. DA VRATI presudu [AC-I-21-0836-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 26. oktobra 2023. godine na ponovno razmatranje, u skladu sa presudom ovog Suda;
- V. DA NALOŽI Žalbenom veću PKVS-a da u skladu sa pravilom 60 (5) Poslovnika, do 3. februara 2025. godine, obavesti Sud o merama koje su preduzete radi izvršenja presude Suda;
- VI. DA OSTANE posvećen ovom slučaju, u skladu sa ovim nalogom;
- VII. DA DOSTAVI ovu presudu stranama i da, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona, objavi istu u Službenom listu;
- VIII. Ova presuda stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani